

Hasta profili **Geneviève Gigand**, Lienen, 9 Mayıs 2005

Adım Geneviève Gigand. Uzun bir süredir Almanya'da yaşıyorum. 33 yıldır Almanya'da yaşıyorum ve bundan önce 23 yıl da Fransa'da yaşadım. Almanya'ya geldiğimden bu yana öğretmenlik yapmak ve resimle uğraşmak istedim ve Almanya'da yaşayan bir Fransız kadın olarak doğru yerde olduğumu hissediyordum.

Üç yıldır Westphalia bölgesinin kuzeyinde Osnabrück'ten fazla uzakta olmayan Lienen'de yaşıyorum. Doğa ve doğal güzellikler bana iyi geliyor ve burada kişisel gelişimim için elime geçen tüm olanaklardan yararlanabiliyorum. Sans eseri hastalığım erken teşhis edilmisti ancak on yıl önce işler ciddi biçimde degismeye basladi.

Iste ilginç bir detay: Bir falciya yaptığım saçma bir ziyarette bana sağlığım ile ilgili bir sorunum olabileceğini, gidip kendimi göstermemi söylemişti. Değerlerimin olumsuz yönde gelişebileceğini söylemişti. O zamanlar "Monoklonal (tek klonlu) gamopati" olarak bilinen bir rahatsızlığım vardı.

Doktorun söylediği şeydi: "Su anda yapabileceğimiz herhangi bir şey yok. Kemikleriniz sağlıklı ve organlarınız ile ilgili herhangi bir problem yok, ancak enfeksiyonlara karşı dikkatli olmalısınız". Bu beni çok mutlu etmişti.

1994 yılında annemle birlikte Kanarya Adaları'nda tatile çıkmıştık. Yüzmeye gittim, bir sonraki sabah uyandığımda kulaklarım sismisti. Geri dönmem gerektiğine karar verdim. Herkes deli olduğumu düşündü ama ben eve geri döndüm. Dönmem gerekiyordu. Problemsiz olarak geri dönmem gerekiyordu ve bu bile çok riskliydi. Döner dönmez işlemler başladı, kan tahlilim yapıldı ve bir gün sonra doktor bana kanımda bir düzensizlik olduğunu söyledi.

Iste bu oydu. O zaman benim için bu herhangi bir şey ifade etmedi. Tamamen bir sok olarak geldi. Tüm bunlar on yıl önce oldu.

O zamanlar multipl miyelomla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Benim için bir anlamı yoktu. Almanya'da o zaman buna "Plazmasitom" deniyordu ve bu da aynı şekilde benim için anlaşılabilir bir sözcüktü. Bunun izlenmesi gerektiğini söylediler ancak doktorum bana hiçbir şey anlatmadığı gibi, ben de ona bir şey sormadım. Sormak aklımdan bile geçmedi. Gerçekte, ciddi bir rahatsızlığım olduğunu bilmek istemiyordum. Ne hastalığa yakalandığımı bilmeden on yıl yaşadım.

Daha sonra hızla kemoterapi seanslarına başlamam gerekti, bir arkadaşım bana Berlin'de bir doktor tavsiye etti, beni altı ay boyunca başlama zamanının geldiğine ikna etmeye çalıştı da kendisiydi.

Benim için bu çok önemli bir olaydı – benim kişiliğimi de dikkate alan, bunun önemli olduğunu vurgulayan, ancak aynı zamanda zamana ihtiyacım olduğu için bekleyebilen bir doktorum vardı.

Ve başladım. Tedavi görmeye başlamıştım. Kemoterapi ve kortizon enjeksiyonlarından oluşuyordu. Eve ilk döndüğümde kendimi çok iyi hissettiğimi ve kendi kendime "Bu işe yarayacak" dediğimi hatırlıyorum. Korku tamamen gitmişti. Tedavi her iki haftada bir ve dört haftada bir tekrar ediyordu ve sanırım bu tedavi en az üç yıl sürdü. Bu süre içerisinde öğretmenliğe geri döndüm. Hem tedavi görüp hem de öğretmenlik yapabiliyordum. Bununla gerçekten iyi başa çıkıyordum. Ve kimse bununla ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

2001 yılında hastalığım nüksetti. Çok kötüydü çünkü diyalize bağlanmam gerekiyor, böbreklerim artık çalışmıyordu. Ama sanırım yine şanslıydım. Üç hafta diyaliz tedavisinden sonra böbreklerim tekrar yeniden işlemeye başladı ve hatta eskisinden iyi duruma geldiler.

12

2001 yılından bu yana tekrar işe dönmeyi defalarca düşündüm ancak bunu kaldıramayacağımı farkettim ve çalışmayı bıraktım. Bu nedenle 2002 yılından bu yana emekliyim. 2001 yılından bu

yana kemoterapiye devam ediyorum ve iki aydır bu yeni tedaviyi deniyorum çünkü hastalık hala orada. Durumum artık duragan degildi ve baska bir yöntem denememiz gerekiyordu. Velcade adli bu ilaç geçen yildan bu yana piyasada. Su anda ise yaradigini düşünüyorum.

Baslangıçta bu bir sirdi: Bu hastaliga yakalandigimi sadece arkadaslarim biliyorlardi. Su anda multipl miyelom benim bir parçam. Her zaman arkadaslara ihtiyacim vardi, her zaman sadece bir kafede bile konusabilecegim arkadaslara ihtiyacim oldu. Simdi, tipki Osnabrück'teki kanser merkezinde oldugu gibi, ihtiyaci olan insanlara büyük yardımlarda bulunan gruplar bulmak mümkün: irtibata ihtiyaci olan, bilgiye ihtiyaci olan insanlar. Ayrica bunlarin yani sira beraber yapabileceginiz bir seyler oldugunu bilmek de güzel.

Bence bir hastaliga yakalandiginizda bir seyler yapmak veya bir seyleri gelistirmek sansiniz var. En önemlisi her fırsatini buldugunuzda, internet üzerinden veya günlük hayatta, sizinle ayni durumda olan insanlarla konusmak.

Erkek arkadasimla tanistigim ve olabildigince normal bir hayat sürdürme sansina sahip oldugum için çok mutluyum ve çok sansliyim. Sanirim bu benim için oldukça önemliydi. Ve sanirim içlerinde en önemlisi buydu.

Sanirim hasta insanların yapmasi gereken en önemli sey bir sekilde korkularindan kurtulmak. Elbette korkunuzu kolayca yol kenarina birakamazsiniz, ama onu kaynastirabilirsiniz. Korku zehirdir.